

както е топло тука, трѣбва да се плаща на лѣкаря. А Симови сж бедни. Ето защо, моля ви, всѣки да даде, кой колкото може.

Всички бѣха изненадани и развълнувани отъ неочакваната речъ. Прѣвъ бащата на Димо извади и сложи сто лева. Последваха го и другитѣ.

А кметътъ, който сжщо бѣше между гоститѣ, стана и каза, че ще нареди, и общината да отпустне една помощъ за бедния Симо.

-- Но заради хубавитѣ думи, които бѣха пълни съ другарска обичъ, — добави той — изсъ давамъ отъ себе си двеста лева.

Димо и Пешо Стрелата не знаеха, кжде да се дѣнатъ отъ радостъ, като гледаха пълната съ пари шапка.

Съ тия пари, благодарение на голѣмитѣ грижа на лѣкаря, Симо оздравѣ. Всички хвалѣха добрия му другаръ — Димо, който имаше толкова добро сърдце.

Лжчезаръ Станчевъ

КЪСНА ЕСЕНЬ

Отъ северъ отдалече
студени вихри духатъ,
и въвъ полята вече
цѣвти кърпикожухътъ.

Мъгли на всѣка крачка
по ниви и чукари
вълкътъ си търси плячка
по пасбища, кошари

И казватъ вѣтроветѣ,
съсъ дрехи да се стѣгнемъ,
та утре, безъ да трепнемъ,
да срѣцнемъ студоветѣ.

Т. Харманджиевъ

НАДХИТРЕНИЯТЪ ХИТРЕЦЪ

— Татко, пускай въ касичката! — викаха всѣка заранъ Диньо и Биньо, като поднасяха касичкитѣ си, още докато баща имъ бѣ въ легло.

Една заранъ двамата пакъ застанаха съ касички предъ баща си.

— Да видимъ най-напредъ, коя тежи повече, — рече той и пое касичкитѣ. Аха, Диньо е билъ по-пестеливъ, неговата тежи цовече. Ето рѣзката която направихъ на неговата касичка.

— Но тази касичка е моята, — викна недоволно Биньо. Азъ ти я дадохъ сега.